

2009 4-4**Valg til huslejenævn og beboerklagenævn****Officialprincippet. Notatpligt**

En lejerforening klagede over at en kommune ikke havde valgt de medlemmer til huslejenævnet og beboerklagenævnet som foreningen havde indstillet.

Ombudsmanden udtalte at reglerne måtte forstås sådan at der som udgangspunkt skulle vælges en lejerrepræsentant som var indstillet af en større lejerforening i kommunen. Indstillingsretten indebar imidlertid ikke at foreningen havde et ubetinget krav på at en indstillet person blev valgt, selv om den pågældende måtte anses for kvalificeret. Hvis en indstilling kun omfattede det antal personer der skulle vælges, var det antaget at der gjaldt en almindelig formodning om at indstillingen ikke var bindende. Hvis der var indstillet flere end der skulle vælges, måtte hovedreglen være at der skulle vælges en af de indstillede.

Det kunne ikke være en forudsætning for at vælge en ikke-indstillet at kommunen i opfordringen til at afgive indstilling havde gjort opmærksom på muligheden af at indstille flere. Det ville dog have været bedst i overensstemmelse med god forvaltningsskik hvis kommunen havde opfordret til at indstille flere kandidater. Hvis kommunen skulle vælge mellem flere kandidater, måtte den vurdere hvem der var bedst kvalificeret.

Da der ikke var dokumentation for de valgte kvalifikationer, kunne officialprincippet på det foreliggende grundlag ikke anses for overholdt.

Ombudsmanden kritiserede desuden at der ikke var taget notat om de faktiske oplysninger som vurderingen af kandidaternes kvalifikationer byggede på.

(J.nr. 2006-3144-169 og 2006-3145-169).

Her følger en nærmere redegørelse for resultatet af min undersøgelse. Jeg har desuden vedhæftet en sagsfremstilling som i korte træk beskriver hvad der er sket i sagen.

26. marts 2009

Ansættelses- og arbejdsret

9.9

Boligret 1.1

Forvaltningsret

1121.1

1124.1

115.3

3.1

Leje af fast ejendom 6 –

7.2

Ombudsmandens udtalelse

"Valget af medlemmer til huslejenævn og beboerklagenævn skete efter reglerne i henholdsvis boligreguleringsloven (lovbekendtgørelse nr. 189 af 27. februar 2007) og almenlejeloven (lovbekendtgørelse nr. 187 af 27. februar 2007). Efter boligreguleringslovens § 36, stk. 3, vælges de to sagkyndige medlemmer af kommunalbestyrelsen efter indstilling af henholdsvis de større udlejerforeninger og de større lejerforeninger i kommunen. De skal begge være kendt med husleje forhold. Tilsvarende udpeges lejerrepræsentanten i beboerklagenævn efter indstilling af de større lejerforeninger i kommunen, og vedkommende skal være sagkyndig med hensyn til almene boligforhold, jf. almenlejelovens § 97, stk. 3. Herudover gælder nogle betingelser om nævnsmedlemmernes habilitet. Der vælges en suppleant for hvert af medlemmerne efter tilsvarende regler, jf. boligreguleringslovens § 36, stk. 6, og almenlejelovens § 97, stk. 6.

Huslejenævn blev indført ved lov om leje, lov nr. 251 af 14. juni 1951. Det fremgår af lovens § 70, stk. 2, at nævnet skulle bestå af en formand og 2 andre medlemmer. Desuden fremgår det at de 2 andre medlemmer begge skulle være kendt med husleje forhold såvel for boliger som for forretningslokaler, og at det ene skulle være en grundejer der tillige var udlejer, det andet en lejer. Disse medlemmer blev valgt af kommunalbestyrelsen, og mindst $\frac{3}{4}$ af den samlede kommunalbestyrelses stemmer skulle være afgivet for valget af de pågældende. Suppleanter skulle vælges samtidig på samme måde.

Af forarbejderne til loven (Rigsdagstidende 1950-51, tillæg A, sp. 7685) fremgår det at reglerne om valget af nævnets formand og øvrige medlemmer 'tilsigter at sikre, at valget sker efter rent saglige, upartiske linier, således at nævnet kan nyde ubetinget tillid i befolkningen'.

Reglerne blev i det store og hele videreført indtil indstillingsretten blev indført ved lov nr. 77 af 31. marts 1965 om ændringer i lov om leje. Herefter havde den relevante bestemmelse følgende ordlyd:

§ 101.

...

Stk. 5. De 2 andre medlemmer vælges af kommunalbestyrelsen efter indstilling af henholdsvis de større grundejerforeninger og de større lejerforeninger i kommunen. De skal begge være kendt med husleje forhold for såvel boliger som forretningslokaler. Det medlem, der vælges efter indstilling af grundejerforeningerne, skal være en grundejer, der tillige er udlejer. For så vidt angår de i stk. 1, 2. punktum, nævnte kommuner skal han være udlejer med hensyn

til mindst 5 lejemål. Medlemmet, der vælges efter indstilling af lejerforeningerne, skal være en lejer, der ikke tillige er udlejer. Tvivl om, hvilke foreninger der kan afgive indstilling, afgøres af boligministeren. Findes der ikke større grundejerforeninger eller lejerforeninger i kommunen, eller afgiver disse ikke inden en af kommunalbestyrelsen fastsat frist indstilling om valg af medlemmer til nævnet, foretages valget af kommunalbestyrelsen blandt henholdsvis grundejere og lejere i kommunen, der opfylder de i dette stykke anførte betingelser.'

Suppleanter blev valgt efter samme regler.

Af forarbejderne til loven (Folketingstidende 1964-65, tillæg A, sp. 1776) fremgår bl.a. følgende:

'Med henblik på at styrke huslejenævnenes autoritet blandt ejere og lejere og øge disses tillid til nævnsafgørelsernes rigtighed foreslås fastsat ændrede bestemmelser om valg af formand og medlemmer til huslejenævne. (...) Endvidere indebærer ændringerne, at nævnets medlemmer i lighed med medlemmer af boliganvisningsudvalg og lægdommere i boligretterne udpeges blandt personer, der er indstillet af større grundejer- og lejerforeninger i vedkommende område og således må forudsættes at have nøje kendskab til lejeforhold og parternes interesser heri.'

Det fremgik ikke af loven eller dens forarbejder hvilken valgmetode kommunalbestyrelsen i øvrigt skulle følge.

Reglerne om huslejenævn blev ved lov nr. 24 af 14. februar 1967 overført til lov om midlertidig regulering af boligforholdene.

Ved lov nr. 238 af 8. juni 1979 om midlertidig regulering af boligforholdene blev bestemmelsen om valg af medlemmer til huslejenævn ændret sådan at det ikke længere var et krav at de personer som blev indstillet af organisationerne, skulle være udlejere eller lejere. Af forarbejderne til loven (Folketingstidende 1978-79, tillæg A, sp. 2608) fremgår bl.a.:

'Når der sker valg efter indstilling fra organisationer, kan det næppe være påkrævet at stille særlige betingelser. Hvis en organisation indstiller en person, der ikke opfylder betingelsen, må det formodes, at organisationen har tillid til, at den pågældende uanset dette vil kunne udføre hvervet på rimelig vis.

På denne baggrund foreslås det, at kravene om, at de af organisationerne udpegede personer skal være udlejere eller lejere, ophæves, men at det opretholdes i de tilfælde, hvor kommunalbestyrelsen udpeger medlemmer, der ikke er indstillet af en forening.'

Af Boligstyrelsens cirkulære nr. 212 af 4. december 1979 om boligreguleringsloven, pkt. 43, fremgår bl.a.: 'Når valget af de læge medlemmer sker efter indstilling fra organisationer, stilles der ikke yderligere betingelser til medlemmets saglige kvalifikationer, idet det må formodes, at organisationen har foretaget sin indstilling i tillid til, at medlemmet vil kunne udføre hvervet på rimelig vis.' Endvidere fremgår det at kommunalbestyrelsen vil kunne forlange at foreningerne indstiller et passende antal kandidater, f.eks. 3-4. Hvis foreningerne indstiller et sådant antal, bør kommunalbestyrelsen kun, hvis der foreligger særligt vægtige grunde herfor, gå uden for kredsen af de således indstillede, men kommunalbestyrelsen er ikke bundet af foreningernes eventuelle prioritering.

Beboerklagenævn blev indført ved lov nr. 968 af 17. december 1997 om leje af almene boliger. Det fremgår af forarbejderne til loven (Folketingstidende 1997-98, tillæg A, s. 759) at beboerklagenævnets sammensætning er fastlagt efter samme principper som sammensætningen af huslejenævn.

På denne baggrund må reglerne forstås sådan at der som udgangspunkt skal vælges en lejerrepræsentant som er indstillet af en større lejerforening i kommunen. Indstillingsretten indebærer imidlertid ikke at foreningen har et ubetinget krav på at en indstillet person vælges, selv om den pågældende anses for kvalificeret. Et sådant krav ville betyde at indstillingen var bindende, og der er efter min mening ikke konkrete holdepunkter i reglerne for at dette er tilfældet. Hvis en indstilling kun omfatter det antal personer der skal vælges, antages der at gælde en almindelig formodning om at indstillingen ikke er bindende da et modsat resultat ville indebære at valget reelt blev foretaget af det indstillende organ. Jeg kan i den forbindelse henvise til Hans B. Thomsen mfl., Lov om kommunernes styrelse med kommentarer (2004), s. 159. Hvis der er indstillet flere end der skal vælges, må hovedreglen være at der skal vælges en af de indstillede.

Jeg er enig med myndighederne i at foreningen i det konkrete tilfælde kun har indstillet én kandidat til posten som medlem og én til posten som suppleant i hvert af nævnene. Jeg er endvidere enig med myndighederne i at det ikke kan være en forudsætning for at vælge en ikke-indstillet at kommunalbestyrelsen i opfordringen til at afgive indstilling har gjort opmærksom på muligheden af at indstille flere personer. Som også anført af Socialministeriet ville det dog have været bedst i overensstemmelse med god forvaltningsskik om kommunen havde opfordret foreningerne til at indstille flere kandidater.

Hvis kommunalbestyrelsen skal vælge mellem flere kandidater, herunder både indstillede og ikke-indstillede, må den vurdere hvem der er bedst kvalificeret til hvervet. Det følger af princippet om at stillinger i det offentlige skal besættes med den bedst kvalificerede. Jeg henviser i den forbindelse til ombudsmandens udtalelse i en sag om valg af formand til et huslejenævn, jf.

Folketingets Ombudsmands beretning for 2003, s. 379*. Jeg udtalte her at det må antages at der i sager om beskikkelse af personer til et offentligt hverv skal foretages en konkret vurdering af hvem der er bedst kvalificeret, på samme måde som i egentlige ansættelsessager.

Det valgforbund som valgte lejerrepræsentanternes medlem og suppleant, foretog efter det oplyste en sådan konkret vurdering. Der blev ikke i forbindelse med valget afgivet nogen dokumentation for de valgte kvalifikationer idet valget blev foretaget udelukkende på grundlag af mundtlige oplysninger fra et medlem af valgforbundet.

I ovennævnte ombudsmandsudtalelse udtalte jeg desuden at udpegning af formand for et huslejenævn må anses for en afgørelse i forvaltningslovens forstand på samme måde som egentlige ansættelsessager. Tilsvarende må gælde udpegning af de sagkyndige medlemmer.

Det er et grundlæggende princip i forvaltningsretten at en myndighed skal sørge for at en sag er oplyst tilstrækkeligt til at der kan træffes en afgørelse på et forsvarligt grundlag. Princippet kaldes officialprincippet og gælder på ulovbestemt grundlag. Princippet skal bidrage til at sikre at myndighedernes afgørelser bliver materielt lovlige og rigtige. Det forudsætter ikke kun at alle relevante forhold er belyst, men også at oplysningerne er pålidelige. Jeg henviser til Kaj Larsen mfl., Forvaltningsret, 2. udgave (2002), s. 447 ff.

Der er ikke i sagen oplysninger om at der på tidspunktet for valget forelå oplysninger som modsagde de af valgforbundets medlem givne oplysninger, eller at der af kommunalbestyrelsen blev fremsat ønske om yderligere oplysninger. Kommunalbestyrelsen/valgforbundet må derfor antages at have anset beslutningsgrundlaget for tilstrækkeligt.

Da der ikke blev fremlagt dokumentation for de valgte kvalifikationer, og da en sådan dokumentation heller ikke er fremkommet under sagen, må jeg gå ud fra at der ikke foreligger en sådan, f.eks. i form af et notat. På det foreliggende grundlag kan jeg ikke anse officialprincippet for overholdt. Det mener jeg er beklageligt.

Jeg mener desuden at der burde have været lavet notat om de faktiske oplysninger som vurderingen byggede på, jf. offentlighedslovens § 6, stk. 1. Efter denne bestemmelse skal en myndighed der mundtligt modtager oplysninger om en sags faktiske omstændigheder af betydning for sagens afgørelse, eller som på anden måde er bekendt med sådanne oplysninger, lave notat om indholdet af oplysningerne når disse ikke i øvrigt fremgår af sagens dokumenter. Denne pligt er normalt en forudsætning for en effektiv kontrol med om myndighederne har handlet korrekt, og pligten har således bevismæssig betydning.

Dette havde navnlig betydning i den foreliggende situation hvor der var tale om et muligt valg af personer som ikke var indstillet af en lejerforening. Et sådant notat ville have muliggjort en efterprøvelse af om betingelserne for at blive valgt var til stede. I mangel af sådan dokumentation kan jeg ikke tage stilling til om betingelserne var opfyldt, men som sagen er oplyst for mig, har jeg ikke grundlag for at antage at der blev inddraget usaglige, herunder partipolitiske, kriterier ved valget.

Jeg har overvejet om der er grundlag for at henstille til kommunen at genoptage sagen, men jeg har besluttet ikke at gøre dette under hensyn til at der i mellemtiden har været et nyvalg, og til at valgperioden udløber i år.

Valget fandt sted efter forholdstalsvalgmetoden. Foreningen mener at valget burde være sket ved flertalsvalg.

Ved flertalsvalg er den kandidat valgt som opnår stemmer fra et flertal af de tilstedeværende medlemmer, jf. § 24, stk. 1, 1. pkt., i den kommunale styrelseslov. Forholdstalsvalg foretages på grundlag af d'Hondts metode. Efter denne metode deles kommunalbestyrelsens medlemmer i de grupper hvori medlemmerne har anmeldt at ville stemme sammen ved det pågældende valg. Hver gruppes medlemstal deles med 1, 2, 3 osv. De herefter fremkomne kvotienter angiver den rækkefølge i hvilken de enkelte grupper kan vælge deres repræsentanter. Metoden er nærmere beskrevet i § 24, stk. 3, i kommunestyrelsesloven.

Det følger af § 25, stk. 1, i den kommunale styrelseslov at kommunalbestyrelsens valg af to eller flere medlemmer til udvalg, kommissioner, bestyrelser og lignende foretages ved forholdstalsvalg medmindre der er enighed om en anden valg måde. Det antages at den valggruppe der har udpeget et medlem, også har ret til at udpege suppleanten for medlemmet. Hvis der skal vælges medlemmer til udvalg mv. både blandt medlemmer og ikke-medlemmer af kommunalbestyrelsen, sker valget ligeledes ved forholdstalsvalg, jf. § 26 i styrelsesloven. Forholdstalsvalg anvendes også i tilfælde hvor medlemmerne skal opfylde bestemte kvalifikationskrav, dog med de fornødne modifikationer. Det er således fast antaget at forholdstalsvalgmåden anvendes ved valg af medlemmer til huslejenævn. Jeg henviser til Hans B. Thomsen mfl., Lov om kommunernes styrelse med kommentarer (2004), s.158-163, og Erik Harder, Dansk kommunalforvaltning I, kommunalbestyrelsen og dens udvalg, 5. reviderede udgave (1988), s. 108 f. Jeg kan derfor ikke kritisere at valget skete efter denne metode. Jeg har ikke taget stilling til om metoden blev anvendt korrekt.

Jeg foretager mig ikke mere i sagen.”

Sagsfremstilling

Hvidovre Kommune indrykkede i november 2005 to annoncer i Hvidovre Avis om valg til huslejenævnet og beboerklagenævnet. Kommunen bad om forslag fra de indstillingsberettigede foreninger. Der skulle i alt vælges 2 medlemmer og 2 suppleanter til hvert nævn.

En lejerforening indstillede i brev af 22. november 2005 en person som medlem af huslejenævnet og en som suppleant i huslejenævnet. Tilsvarende indstillede foreningen en person som medlem af beboerklagenævnet og en som suppleant i beboerklagenævnet. Indstillingerne var begrundede.

På sit møde den 6. december 2005 valgte kommunalbestyrelsen ingen af de indstillede fra lejerforeningen.

I brev af 23. december 2005 skrev borgmesterkontoret til valgforbundet H, O og V, som havde foretaget valget af lejernes repræsentanter, at det var tvivlsomt om valget af de pågældende var i overensstemmelse med reglerne. Kontoret foreslog derfor at valgforbundet fandt andre kandidater til posterne.

Valgforbundet udpegede herefter nogle andre kandidater, og disse blev valgt på kommunalbestyrelsens møde den 31. januar 2006. Af sagsfremstillingen til mødet fremgår det at et kommunalbestyrelsesmedlem fra Venstre telefonisk havde oplyst over for borgmesterkontoret at de pågældende havde været interesseret i lejeforhold i flere år, og det var hans vurdering at de opfyldte betingelserne for at være lejerrepræsentanter. Desuden vurderede han at de var bedre kvalificerede end de af foreningen indstillede.

Foreningen klagede den 19. marts 2006 til Statsamtet København (nu Statsforvaltningen Hovedstaden) over at foreningens kandidater ikke var blevet valgt. Foreningen mente at der var pligt til at vælge de af foreningen indstillede personer. Desuden var det ikke godtgjort at de valgte personer havde de fornødne kvalifikationer eller var de bedst egnede.

I breve af 7. juni 2006 udtalte kommunen bl.a. at valgene var foretaget efter forholdstalsmetoden af valggruppen H, O og V. Kommunen mente ikke at der var pligt til at vælge de af foreningen indstillede kandidater. De større lejerforeninger havde udelukkende en indstillingsret, mens kommunalbestyrelsen havde udpegningsretten. Hvis kommunalbestyrelsen var tvunget til at følge indstillingen, ville udpegningsretten reelt blive illusorisk. Desuden havde foreningen kun indstillet én person til hver af de forskellige pladser. Valggruppen gav en uddybende motivation for valget hvoraf det bl.a. fremgik at der var lagt vægt på at de valgte havde det særlige kendskab til huslejeforhold/almene boligforhold som var en forudsætning for valg. De havde en særlig interesse for huslejeforhold og boede i lejerbolig. Foreningens indstilling var indgået i

bedømmelsesgrundlaget for det foretagne skøn. Der var desuden lagt vægt på at lejerforeninger er interesseorganisationer der "tager politisk stilling til konkrete sager. Derfor kan uorganiserede lejere ikke være udelukkede som medlemmer" af disse nævn. Endelig var der lagt vægt på at kredsens af indstillede personer var meget snæver, og at dette kunne tendere i retning af selv-supplering. Det måtte udvide grænsen for skønnet.

Foreningen kommenterede i brev af 10. juli 2006 kommunens udtalelse. Foreningen mente ikke at den kommunale styrelseslovs § 26 kunne være hjemmel for valg af medlemmer til nævnene. Desuden havde kommunen ikke stillet krav om at der skulle indstilles et bestemt antal kandidater. Endelig var det stadig ikke belyst hvilke saglige kvalifikationer de valgte havde. At valggruppen havde lagt vægt på at lejerforeninger tager politisk stilling til konkrete sager, tydede på ringe kendskab til arbejdet i nævnene.

I brev af 18. september 2006 udtalte statsamtet at det ikke havde grundlag for at udtale at kommunen havde tilsidesat reglerne. Posterne skulle besættes med dem der efter en konkret vurdering var bedst kvalificeret. Kommunen havde ikke i medfør af cirkulæret om boligreguleringsloven en forpligtelse til – som forudsætning for at gå uden for kredsens af indstillede – positivt at anmode de indstillingsberettigede foreninger om at indstille flere kandidater end det til posterne krævede antal. Jo færre kandidater foreningerne indstillede, jo mindre vægtige grunde var kommunen forpligtet til at anføre for at gå uden for kredsens af indstillede. Kommunen havde foretaget en konkret vurdering af hvem der var bedst kvalificeret, og statsamtet havde ikke grundlag for at tilsidesætte denne vurdering. Efter statsamtets opfattelse fandt forholdstalsvalgmåden, jf. kommunestyrelseslovens § 26, anvendelse ved valgene.

Foreningen klagede herefter til mig over at kommunen i strid med god forvaltningsskik ikke offentliggjorde samtlige betingelser for valget før valget, især når kommunen tidligere havde haft en anden opfattelse af betingelserne. Desuden klagede foreningen over at det ikke var sandsynliggjort at de valgte var kvalificerede og de bedst kvalificerede.

Jeg bad myndighederne om udtalelser og lån af sagens akter.

I brev af 15. juni 2007 til Statsforvaltningen Hovedstaden udtalte kommunen bl.a. at det ikke kunne være en forudsætning for efterfølgende at henvise til at der ikke var indstillet et passende antal kandidater, at de enkelte lejerforeninger i forbindelse med annonceringen var blevet opfordret til at indstille flere kandidater. Da kommunen med rette havde kunnet forvente at flere foreninger ville indstille kandidater, havde kommunen ikke fundet anledning til at præcisere i annoncen at det var en forudsætning for valg af en kandidat indstillet af en lejerforening at der var mulighed for at vælge blandt et passende antal kandidater.

Kommunen udtalte endvidere at begrundelsen for valget var kortfattet, men ikke desto mindre til stede. Man kunne være uenig i skønnet, men det betød ikke at skønnet var ukorrekt. Det var ikke kommet de af foreningen indstillede kandidater til skade at foreningen var en interesseorganisation der bl.a. arbejdede politisk. Kandidaterne besad dog efter valggruppens opfattelse ikke nødvendigvis en særlig sagkundskab der betød at de automatisk havde en fortrinsstilling frem for uorganiserede lejere. Valgene var foretaget efter forholdstalsvalgmetoden og for hvert af nævnene for sig, jf. styrelseslovens § 25 og § 24, stk. 3. Valggruppe A, F, C og T skulle ved valgene (med kvotienterne 15 og 7,5) vælge det første medlem og den første suppleant. Valggruppe V, O og H skulle ved begge valgene (med kvotienterne 6 og 3) vælge det andet medlem og den anden suppleant. Den første valggruppe valgte en udlejerrepræsentant og en suppleant til hvert af nævnene og fulgte i den forbindelse de eneste indstillinger der var kommet. Den anden valggruppe valgte en lejerrepræsentant og en suppleant til hvert af nævnene og fulgte som bekendt ikke indstillingerne fra foreningen der var de eneste indstillinger. Der blev ikke i forbindelse med valget fremlagt egentlig dokumentation for de valgte kvalifikationer. Valggruppen havde foretaget en samlet afvejning af de mulige kandidaters kvalifikationer og valgt herudfra.

Statsforvaltningen Hovedstaden udtalte i brev af 11. juli 2007 at den i det hele henholdt sig til udtalelsen af 18. september 2006, og at de i høringsbrevet stillede spørgsmål var besvaret ved kommunens udtalelse af 15. juni 2007.

I brev af 10. september 2007 udtalte Socialministeriet (nu Velfærdsministeriet) bl.a. at reglen om organisationernes indstillingsret blev indført ved lov nr. 77 af 31. marts 1965 om ændringer i lov om leje. Af forarbejderne til loven fremgik det at formålet var at styrke huslejenævnenes autoritet blandt ejere og lejere og øge disses tillid til afgørelsernes rigtighed. Det fremgik desuden at ændringerne indebar at nævnets medlemmer blev udpeget blandt personer der var indstillet af foreninger i vedkommende område, og som måtte forudsættes at have nøje kendskab til lejeforhold. Der var ikke i loven eller dens forarbejder fremhævet specifikke kompetencer (ud over habilitetskrav) der skulle indgå i vurderingen af om en person kunne karakteriseres som værende kendt med husleje forhold eller sagkyndig med hensyn til almene boligforhold. Der var en formodning for at en person som var indstillet af en forening, også var kvalificeret. Uanset dette kunne der være behov for at sondre mellem hvem af flere, både indstillede og ikke-indstillede, der var bedst kvalificeret. Hvis valget automatisk alene blev baseret på én organisations indstilling af én kandidat, var der tale om en afskæring af skønnet. Når kommunen havde mulighed for at gå uden for kredsen af flere indstillede hvis der var vægtige grunde, så kunne kommunen også gøre dette når der kun var indstillet én kandidat. I sådanne tilfælde var der mindre strenge krav til de grunde der gav mulighed for at gå uden for kredsen af indstillede. I forbindelse med valget

burde det dog tillægges særlig vægt at én kandidat var indstillet af en indstillingsberettiget organisation. Organisationerne ville altid have mulighed for af egen drift at indstille flere mulige kandidater. Kommunen burde dog efter god forvaltningssskik opfordre organisationerne til at indstille flere kandidater da mulighederne for at vælge det bedst kvalificerede medlem herved blev øget, og da det ville blive mere sandsynligt at kommunen ville vælge et medlem der var indstillet af en organisation.

I brev af 28. november 2007 kommenterede foreningen myndighedernes udtalelser. Foreningen anførte bl.a. at kommunen havde ændret sin fortolkning af reglerne fra valget i 2002 til 2006. Det var desuden uholdbart at udvide kommunestyrelseslovens § 26's anvendelsesområde til at omfatte valg til nævn der ikke indeholdt medlemmer af kommunalbestyrelsen. Statsforvaltningens legalitetstilsyn måtte også omfatte dokumentation af kendskab til huslejeforhold og almene boligforhold.

Hvidovre Kommune oplyste i brev af 7. maj 2008 at foreningens brev ikke gav kommunen anledning til bemærkninger. Statsforvaltningen Hovedstaden henholdt sig i brev af 26. maj 2008 til sine tidligere udtalelser. Statsforvaltningen oplyste at den havde vurderet kommunens oplysninger om vurderingen af omstændighederne ved indstillingen af medlemmer/suppleanter til nævnene, og kommunens redegørelse havde ikke givet statsforvaltningen anledning til at anse at kommunens skøn ikke var udøvet inden for rammerne af lovgivningen.

Velfærdsministeriet bemærkede i brev af 14. august 2008 bl.a. at den afgørende begrundelse for at kommunalbestyrelsen lovligt kunne gå uden for kredsen af indstillede kandidater, var at kommunalbestyrelsen skulle træffe sin beslutning ud fra hvem der blandt såvel indstillede som ikke-indstillede kandidater blev skønnet bedst egnet til hvervet.

Foreningen afgav i brev af 20. oktober 2008 supplerende bemærkninger og anførte bl.a. at forholdstalsvalgmetoden ikke burde have været anvendt i den konkrete sag. Der forelå stadig ingen dokumentation for at de valgte havde de fornødne kvalifikationer.

NOTE: (*) FOB 2003, s. 379.